

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระเนาะ วันพระคือวันทำบุญ วันทำบุญกุศล วันโกนวันพระ นี้เวลาวัน
ปกติเราทำมาหากิน พอวันโกนวันพระ นี้เราเตรียมตัว.. วันโกนทำอาหาร วันพระจะไป
วัด ไปวัดทำบุญตักบาตรเสร็จแล้วได้ฟังธรรม

ฟังธรรม เห็นใหม่ ธรรมะ.. สัจธรรม ถ้าสัจธรรมมันจะเป็นประโยชน์กับเรา เป็น
ประโยชน์กับเรานะ แต่เราเข้าใจไม่ได้ แล้วโลกนี้ เรื่องของโลก โลกคือวิทยาศาสตร์
โลกคือสิ่งที่ความพิสูจน์ได้ เข้าใจได้ ถ้าพิสูจน์ได้เข้าใจได้ นี้เราถึงบอก.. อย่างเช่นยังคิด
ใจคำถามเมื่อวาน เห็นใหม่

“ไม่มีเจตนา.. เข้าใจว่าตนเองบรรลุพระอรหันต์ แล้วไม่มีเจตนา ที่ชวนเขาไป
มีความผิดสิ่งใด”

มีความผิดสิ่งใด.. ถ้าเป็นโลก เห็นใหม่ ไม่มีเจตนาใช่ใหม่ เราไม่มีเจตนา.. ไม่มี
เจตนาแต่สอนให้เขาผิด ไม่มีเจตนาทำผิด แต่เข้าใจว่าแล้วทำไป มันเหมือนเรานี้แหละ เวลา
เราเข้าโรงพยาบาล พยาบาลนั้นไม่มีเจตนาละ มันให้เลือด มันให้เลือดคิดเอคส์มาด้วยนี้
เราเอาใหม่

เวลาเราเข้าโรงพยาบาล เขาไม่มีเจตนาละ พอเขาให้ไปแล้วเขาก็เสียใจนะ เขา
เสียใจว่าคนไข้ถึงเสียชีวิต คนไข้เสียไปเลย แต่เวลาเขาให้เขาไม่รู้ของเขา เวลาเขาให้
เลือด เวลาเขารักษาเนี่ย เขาไม่มีเจตนาทำให้คนไข้ผิดหรือ เขาลืมกรรไกรไว้ในช่องท้อง
แล้วเขาหยิบแผลไปเลย เขาไม่มีเจตนาละ ไม่มีเจตนาหรือ แล้วมันผิดใหม่

ทางโลกบอกว่าไม่มีเจตนามันไม่ผิด มันไม่ผิดเพราะอะไร มันไม่ผิดเพราะเราไม่
มีเจตนา มันสุกวิสัยที่เราจะทำ เราก็อ่าไม่ผิด แต่ทางธรรมนี่ผิดมหาศาลเลย เห็นใหม่ เวลา
ในมุตโตทัยถึงบอกเลยนะ ทองคำถ้ามันอยู่ในเหมืองอยู่ในดิน มันก็เป็นดิน ถ้าทองคำ
ได้หลอมแล้ว ทองคำได้เอามาไว้ในร้านแล้ว ทองคำนั้นก็ป็นทองคำ ๑๐๐ เปอร์เซนต์

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทองคำ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ! แต่มัน
เปื้อนไปด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเรา ไร้ความไม่มีเจตนา ไร้ความเข้าใจคิด
นั่นล่ะ แล้วบอกว่า “มรรคเข้าใจคิดไม่เป็นไรนะ.. ไม่มีเจตนาเนะมันจะคิดอะไร”

คิด ! เห็นไหม มันเหมือนขุยไผ่ ขุยไผ่คือทำลายตัวเอง ถ้าเราไม่มีเจตนา.. คนคิด
นะ เนี่ยคิดเป็นภพเป็นชาติไปเลยนะ คิดตั้งแต่ชาตินี้ชาติต่อไป ชาติต่อไปก็ยังคิดอีกนะ
เพราะอะไร เพราะเวลาในพระไตรปิฎกนะ นี่เวลาเขาบอกว่านิพพานคือความว่าง
นิพพานคือแบบว่านิพพานมันไม่มี

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์นะ บอก นี่เขาเคยเกิดบนพรหม..
เวลาพรหมนี่เขาเกิดบนพรหมหลายภพหลายชาติ พอพรหมหลายภพหลายชาติ เขาต่อ
ไม่ได้ไง.. เขาต่อไม่ได้ แต่ถ้าเราเกิดตายเกิดตาย เห็นไหม เขาบอกว่านิพพานไม่มี.. สิ่งใด
ไม่มี.. มันว่างไปหมด

จิตถ้ามันได้พัฒนา นี่พันธุกรรมทางจิต จิตของใครก็แล้วแต่ ทำสิ่งใดมามันจะ
เป็นสิ่งนั้น จิตถ้ามันติด พอมันติดของมัน เห็นไหม พอมันติดนี่มันก็เข้าใจว่าเป็นอย่าง
นั้น.. เข้าใจว่า

นี่ไงขุยไผ่ ! ขุยไผ่มันทำลายชีวิตเราแล้ว ภพชาตินี้หมดไปแล้ว มันจะทำลายของ
มันไป แล้วยังภพชาติต่อไป เพราะอะไร เพราะมันเป็นจริตนิสัย มันเข้าไปอยู่ในจิตนั่น
แล้ว นี่ไงมันมีโทษไหม ถ้าในทางธรรมนี่มีโทษมหาศาล แต่ ! แต่ถ้าเราพูดไป เห็นไหม
ถ้าพูดไป.. เพราะทุกคนจะบอกว่า เรานี้ดีคนเดียว จับผิดคนอื่นไปหมด คนอื่นผิดเสีย
หายไปหมดเลย.

ผิดหรือถูกนี่มันอยู่ที่ค่าความจริง ข้อเท็จจริง.. ความจริงคือความจริง อุณหภูมินี้
นะ คุณความร้อนก็คือความร้อน นี่อุณหภูมิมันต่ำ มันหนาวมันก็คือหนาว มันเป็น
ข้อเท็จจริงของมันอย่างนั้น นี่เป็นข้อเท็จจริง ถ้ามันผิดตามข้อเท็จจริงนี่มันก็คือผิด ! แต่
ถ้ามันถูกนะ อุณหภูมินี้ เห็นไหม คุณ ทางเอเชียแบบว่าร้อนชื้น ร้อนแห้ง ความร้อนแห้ง..
ถ้าร้อนชื้นมันไม่ตาย ร้อนแห้งมันตาย เวลาร้อนแห้งขึ้นมามันตายเลยเนี่ย ภูมิอากาศแต่
ละภูมิภาคมันไม่เหมือนกัน

นี่สิ่งที่เป็นความจริง ความรู้สึกในใจมันเหมือนกัน ตายเหมือนกัน เราสุขทุกข์เหมือนกัน.. นี่ก็เหมือนกัน ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงก็คือความจริง ไม่ใช่จับผิดใครหรอก มันเป็นความจริงของมันอย่างนั้น ถ้าความจริงคือความจริง แต่ถ้ามันเป็นความปลอม ปลอมก็คือปลอม แต่บอกว่าไม่มีเจตนา ไม่มีเจตนาทำให้ใครผิดเลย มันมีความผิดอะไร.. มีความผิด นี่มีความผิด

ไม่มีเจตนา.. เวลาเราให้เลือด เวลาเราไปโรงพยาบาลเขาไม่มีเจตนาหรอก เวลาเขาให้เลือดมา นี่เลือดบวกขึ้นมา อู้อู้อ.. ฟ้องร้องเลย ก็เขาไม่ได้เจตนาไปฟ้องร้องเขาทำไม เขารักษาเราด้วย แล้วเขามีเจตนาดีด้วย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเขาสอนผิด อ้าว.. สอนผิดก็ไม่มีเจตนาที่ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนี้ มันไปไหน มันไปไหน ถ้ามันมีความผิดไปแล้ว มันก็ลงนรกอเวจีสิ เพราะความผิดของมัน มันจะรู้ได้อย่างไร มันรู้ไม่ได้

ฉะนั้นเวลามีครูมีอาจารย์ เห็นใหม่ ครูบาอาจารย์นี้สำคัญ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ ไม่ใช่งานกระเบื้อง ถ้างานกระเบื้องนะ เวลาถูกศิษย์มาถามปัญหาที่อ้าปากแล้ว แล้วอ้าปากแล้วมันใช้ความฉ้อฉลนะ นี่เวลากิเลสของคน กิเลสมันจี๋หลังเสือนี่ร้ายมาก มันฉ้อฉล มันชักนำไปทางที่ผิด.. ชักนำไปทางที่ผิดนะ ชักนำไปทางออกนอกกลุ่มนอกทางไป นั่นถ้าเป็นอาจารย์ที่ไม่...

ดูสิ อย่างองคุลิมาล เห็นใหม่ นี่อาจารย์ก็เป็นคนดีนะ ใครมาอุ้มแห่ขนาดไหนก็ไม่หวั่นไหว สุดท้ายอุ้มแห่ว่าเขาจะเป็นชู้กับภรรยา คิดวางแผนเลย พอวางแผน.. นี่คนดี เห็นใหม่ คนดีจะฆ่าด้วยตัวเองก็ไม่ได้ ถ้าฆ่าด้วยตัวเอง สำนักตัวเองจะไม่มีลูกศิษย์เลย ก็วางแผน นี่ฉ้อฉล วางแผนว่ามีวิชาหนึ่งวิเศษมากเลย แต่จะได้มาต้องยกครูด้วยน้ำมัน ๑,๐๐๐ นิ้ว ต้องไปหาน้ำมันมา

นี่ไง คิดว่า ๑,๐๐๐ นิ้วนี้ไปฆ่าคนอื่น คนมีปัญหาไง นี่ทางรัฐบาลหรือทางอำนาจรัฐเขาไม่ปล่อยให้ทำหรอก เขาต้องฆ่าแน่นอน คือยืมมือคนอื่นให้ฆ่าลูกศิษย์ตัวเองไง นี่ไปยืมมือคนอื่น แต่เพราะอำนาจวาสนาของเขา เห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จไป เข้าข่ายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าคนๆ นี้มีโอกาส แต่เพราะความเห็นผิดของเขา ถ้าวันนี้ไม่ไปนะ..

นี่คนเรานะ คนดีทั้งคู่นะ อาจารย์ก็เป็นคนดีอยู่ เขาอุบายมาตลอด เพราะว่าลูกศิษย์ด้วยกัน ลูกศิษย์ด้วยกัน อยู่ด้วยกัน เห็นไหม คนนี้สอนแล้วเข้าใจง่าย แบบลูกศิษย์มันอิจฉากันหมดคนะ ก็ยู่ให้รำดำให้รู้ว ก็ยังมันคงอยู่นะ ยุอันสุดท้ายนะว่าเขาจะเป็นชู้กับภรรยา.. เรียบร้อย วางแผนเลย พอวางแผน นี่คนวางแผน..

องคุลิมาลก็เป็นคนดี คนดีเพราะอะไร เพราะสร้างสมบุญญาธิการมา แล้วเป็นคนดีนี่เพราะศึกษามา อาจารย์ให้ทำอะไรก็เชื่อ ให้ทำอะไรก็เชื่อ บอกว่าจะมีวิชาที่มหัศจรรย์มาก แต่ต้องแลกด้วยนิ้วมือ ๑,๐๐๐ นิ้ว.. ก็เชื่อ ! แล้วอยากได้มาก นี่พอความอยากได้ คุณคนเรานี้มันคิดโดยมุมนเดียว เห็นไหม ฆ่าๆ พอฆ่าขึ้นมา โอ้โฮ.. มันเต็มทีแล้ว นิ้วนี้ร้อยมาเลย อีกนิ้วเดียว.. อีกนิ้วเดียว เขาเรียกว่าคนหน้ามืดใจ แม่ฆ่าแม่ฆ่า

เพราะด้วยความอยากได้ มันหน้ามืดตามัว แล้วก็เอาวิชาให้ได้ ด้วยความเชื่อของตัวเอง ความเชื่อสะอาดของตัวเอง.. จะเอาให้ได้ ฉะนั้นเหลืออีกนิ้วเดียวนิ้วสุดท้ายแล้ว พอนิ้วสุดท้ายนี้พระพุทธรเจ้า.. นี่เวรกรรมมันแปลก

ที่นี้พระพุทธรเจ้าเสด็จญาณ ถ้าไม่ไปเอาองคุลิมาล องคุลิมาลจะฆ่าแม่ ปิตุฆาต มาตุฆาตแล้วจะไม่มีโอกาสเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อนเลย พอเวลาไป นี่ไปถึงไซ้ไหม เพราะองคุลิมาลเป็นผู้ศึกษาวิชาการ มีวิชาวิ่งเร็วกว่าม้า ม้านี้วิ่งขนาดไหนนะ องคุลิมาลนี้ทันหมด

ที่นี้พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา นี่เคลื่อนไปลอยไป องคุลิมาลวิ่งตามขนาดไหนไม่ทันนะ วิ่งอย่างไรก็ไม่ทัน นี่ด้วยอำนาจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ด้วยการสอน เทคนิค เห็นไหม องคุลิมาลบอกว่า “สมณะหยุดก่อน หยุดก่อน”

“เราหยุดแล้ว เธอไม่หยุด”

ถ้าพูดถึงทางวิทยาศาสตร์นี่โกหกแล้ว เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคลื่อนอยู่ วิ่งเกือบตายไม่ทันนะ แล้วองคุลิมาลบอก “สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน”

“เราหยุดแล้ว.. เราหยุดแล้ว เธอยังไม่หยุด”

พอหยุดแล้ว “หยุดอะไร.. ริงยังไม่ทันเลย” พอพูดแค่นั้นมันสะท้อนใจใจ มันสะท้อนใจ “เราหยุดแล้วเธอยังไม่หยุด”

โอ้โฮ.. วางดาบเลยนะ “หยุดอย่างไร สมณะโกหก สมณะว่าหยุด หยุดอย่างไร”

“เราหยุดจากการทำบาปไป เราหยุดกับเรื่องความน้อยใจ เราหยุดต่อการสิ่งที่หัวใจมันหลอกหลวงใจ”

นี่ได้สติ เห็นใหม่ เพราะคนมีพื้นฐานมาดี พอได้สติขึ้นมาแล้วขอบวช พอเวลาบิณฑบาตมานี้กรรมมันเกิด เวลาไปบิณฑบาตที่ไหน เป็นพระอรหันต์แล้ว ใครเขาจะยิงนกตกปลาที่นี่ก่อนนั้นจะต้องมาโดนหัวพระองค์ฤดีมาล พระองค์ฤดีมาลนี้เสียใจมาก พระอรหันต์เสียใจ นี่เวลาพูดนะ บอกว่า “พระอรหันต์ต้องไม่เสียใจ พระอรหันต์ต้อง อยู่.. สูดยอดไปหมดเลย” พระอรหันต์ก็มีความรู้สึกนะ !

นี่เวลาใครจะยิงนกตกปลา หินมันจะมาโดนศีรษะพระองค์ฤดีมาล พระองค์ฤดีมาลไปรำพึงกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่น้อยใจใจ เขาจะทำอะไรกันก็มาโดนหัว นี่เลือดตกยางออก ไปบิณฑบาตนี้จะมียังนั้นตลอดมา

“องค์ฤดีมาล.. เธอเอาชีวิตเขาอะ เวลาเธอทำเขาตายล่วงทั้งชีวิตเลย ไอ้ฉันมันเสขกรรม ไอ้เสขหินเสขที่มากกระทบเรา ไอ้หัวแตก เลือดตกยางออกนี่ ชีวิตมันไม่เสียหายนะ” นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจหมด รู้หมด ว่าเวรกรรมของใครทำอย่างไร

นี่พูดถึงว่า เห็นใหม่ นี่เขาบอกว่าไม่มีเจตนาใจ มันจะมีความผิดอะไรใจ แล้วนี่องค์ฤดีมาลมีเจตนาใหม่ อาจารย์ขององค์ฤดีมาลมีเจตนาใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีเจตนาใหม่ แต่ชักนำไปถูกหรือชักนำไปผิดละ ถ้าชักนำไปผิด มันก็ผิดไปมหาศาล เห็นใหม่ แล้วบอกว่าไม่มีเจตนาอะ

ทางโลก.. ทางโลกเป็นอย่างนั้นจริงๆ ทางโลกถ้าขาดเจตนาที่ความผิดนั้นไม่มี ถ้าขาดเจตนา แต่ความขาดเจตนาที่เป็นเจตนาทางโลก เพราะสิ่งนี้โลกรู้ได้แค่นี้ใจ แต่ถ้าขาดเจตนา แต่มันผิดพลาดนี่มันเป็นมิจฉา.. ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ความเห็นผิด ความรู้ผิด ความเข้าใจผิด แล้วความเข้าใจผิดมันจะถูกได้อย่างไร แล้วถ้ามันถูกละ

คุณิ เราศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้านี้ ฐึไปหมดๆ แหละ แต่อวิชาของเรานี้มันทำให้เห็นผิด.. เห็นผิดหมดแหละ ! แต่ถ้าเมื่อใดเราทดสอบ ทดสอบด้วยการกำหนดให้จิตมันสงบมา ถ้าจิตสงบเข้ามา นี้พอจิตสงบนั้นมันไม่มีตัวตน ไม่มีความเห็นของเราบอก

แล้วศึกษานะ พอเวลาโลกุตตรธรรม โลกุตตรปัญญา ปัญญาที่มันไม่มีอวิชา ไม่มีอวิชามันก็ชั่วคราวนะ พอจิตสงบ จิตมีมาตรฐาน นี้มันจะใสสะอาดชั่วคราว แต่จิตและความใสสะอาดอยู่ไม่ได้ ..ต้องขุ่นมัวตลอดเวลา ขุ่นมัวโดยค้นหาความทะยานอยาก ขุ่นมัวโดยอวิชาของเรา พอขุ่นมัว เวลาไปพิจารณาสิ่งใดมันก็บอกความขุ่นมัว บอกอวิชาของเราเข้าไป

แต่ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามา ใจมันใสสะอาดขนาดไหน ใจมันเป็นสัมมาสมาธิก็ออกใช้ปัญญา ปัญญาที่นั่นสะอาดบริสุทธิ์ เพราะ ! เพราะสิ่งที่ใจนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ชั่วคราว ชั่วคราวด้วยสมณะ ชั่วคราวด้วยความบริสุทธิ์ ฉะนั้นพอมันพิจารณาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้มันจะเข้าถึงหัวใจ มันจะสะท้อนกิเลสมาก มันจะสะท้อนกิเลสมาก

นี่โลกุตตรปัญญา มันไม่ใช่โลกียปัญญา ความคิด ความศึกษาทางวิชาการทั้งหมด โลกียปัญญา ! เกิดจากภพ เกิดจากความรู้สึก เกิดจากอวิชา ปฏิสนธิจิต.. ปฏิสนธิจิตนี้ภพ ปฏิสนธิจิตนี้ตัวเกิด ปฏิสนธิวิญญาณ เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ เห็นไหม นี่กำเนิด ๔ ! กำเนิด ๔ นี้โลกทั้งนั้น !

ความคิดเกิดจากโลก ความคิดเกิดจากโลกียปัญญา มันเป็นโลก เป็นโลกียะ มันเป็นเรื่องต่างๆ ศึกษาธรรมมากก็โกหกตัวเอง ! โกหกตัวเองทั้งหมด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เราไม่รู้อะไรเลย 'ไม่รู้ ! 'ไม่รู้ 'ไม่ได้สัมผัส.. ทัพพ็อยู่ในหม้อแกง 'ไม่รู้รส 'ไม่รู้รส !

แต่ถ้าวันไหนทำความสงบของใจเข้ามา แล้วใจนั้นได้สัมผัส นั่นล่ะทัพพ็มีชีวิต ทัพพ็นี้มันได้รสชาติของธรรมะ ทัพพ็นี้มัน สิ่งนั้นต่างหากถึงจะเป็นความจริง เห็นไหม นี้ถึงบอกว่าไม่มีเจตนาผิดใหม่.. ผิดล้านเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าบอกว่าผิดนี้ผิดตรงไหน ผิดเพราะเราหลงผิด เราหลงผิดแล้วเราสอนให้คนอื่นหลงผิดตาม แล้วมันบอกไม่มีเจตนา แล้วมันจะมีความผิดใหม่

นี่เพราะเราหลงผิด เราอ้างว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม คูตี คูยี่ ห้อสิน ค้าลี โอ้โฮ.. สุขยอดไปเลยนะ แต่ในภพชาตินั้นมีแต่ของเน่าบูด ยี่ห้อก็ คือยี่ห้อใจ นี่ธรรมะของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน พุทธพจน์ ! พุทธพจน์ ! ทั้งนั้นแหละ แต่ในหัวใจเราระยะ เน่าด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง นี่จื๊ทั้งนั้น แล้วมันจะเป็นสิ่งใดกับเราระยะ

ศึกษาขนาดไหนก็ศึกษาไป นั่นเป็นภาคปริยัติ ถ้าเป็นปฏิบัติแล้วต้องเป็นความจริง ฉะนั้นบอกว่าไม่มีเจตนาว่าผิดไหม.. ผิด ! ผิดทั้งนั้นแหละ แต่เวลาพูดนะเราพูด เวลาคนถาม เวลาพูดไปแล้วนี่ เห็นไหม เหมือนเด็ก เด็กตั้งใจทำความดี จะบอกว่าสิ่งใดก็ผิดไปหมดเลย แล้วความดีมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

ถ้าเด็กตั้งใจทำความดีนะ เอ็งทำผิดแล้วนะ เอ็งต้องพยายามทำความเข้าใจให้ได้ แล้วถ้าทำความเข้าใจได้นะ เอ็งจะเห็นผิดเห็นถูก แล้วเอ็งจะวางของเอ็งเอง วางในหัวใจนะ ถ้าหัวใจมันวาง.. หัวใจมันวาง หัวใจมันหมั่นศึกษา หัวใจนั้น นี่พันธุกรรมของมันจะดีขึ้นมา มันจะตัดแต่งพันธุกรรมของมันเอง จริตนิสัยมันจะพัฒนาของมันขึ้นมา

นี่การพัฒนาการของจิต จิตนี้มันพัฒนาการของมันตลอดเวลา เหมือนต้นไม้ ต้นไม้เราปลูกนี่ต้นหญ้า เห็นไหม พอมันได้น้ำได้แสงแดดต่างๆ มันจะงอกทันที ใจของเรา ถ้ามันพัฒนาการของมันขึ้น มันจะมีหน่อของพุทธะ มันจะมีความรู้จริงของมัน มันจะมีสิ่งที่เกิดขึ้นมา เราจะรู้ได้ มันเป็นปัจเจกัตถ์ มันเป็นสันตภิฎฐิโก

เวลาเรามีกิเลสในหัวใจ เรามีความลึกลับสงสัยนี้ เรารู้อยู่ทุกคนละ แต่เวลามันพ้นจากความสงสัย นี่มันพ้นอย่างไร มันมีอะไรมาซ้ำแรกแยกแยะ ให้เห็นถูกและเห็นผิดได้อย่างไร แต่ในปัจจุบันนี้ ความเห็นของเรา เรารู้ก็เห็นนี่แหละ เห็นถูก.. เห็นถูกธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมันมีแบบอย่าง ธรรมและวินัยเป็นศาสดา แต่มีความสงสัยล้านเปอร์เซ็นต์ ! จะรู้แค่ไหนก็สงสัย ! ไม่มีทางตัดความสงสัยได้ ! ไม่มีทาง !

แต่ถ้าเป็นโลกุตตรธรรม มรรคญาณมันเข้าไปชำระ มันตำรอกออก.. ตำรอกออก นั่นล่ะมันถอนหมดเลย มันถอนทั้งความสงสัย ถอนทั้งในหัวใจของตัวเอง อันนั้นล่ะเป็น

ความจริง เห็นใหม่ ถึงบอกว่า นี้ปฏิบัติมันรู้ได้.. มันจะรู้ได้ มันจะเห็นได้ มันจะทำความ เป็นจริงได้

ถ้าปฏิบัตินี้สันติภูมิกะ มันรู้จำเพาะตน แล้วรู้จริงๆ เป็นธรรมชาติส่วนบุคคล ธรรมะ ในหัวใจดวงนั้น ไม่มีลักษณะสิ่งใดเลยที่สัมผัสธรรมได้ เว้นไว้แต่ความรู้สึก หัวใจของ มนุษย์และหัวใจของสัตว์โลก แล้วเวลามันรู้จริงของมันขึ้นมา สิ่งของมันรู้จริงขึ้นมา สิ่งนั้น ละมันเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริง เรื่องโลกมันก็เป็นเรื่องของโลกๆ

ฉะนั้นเวลาเป็นธรรมชาติส่วนบุคคล เป็นความจริงของเราขึ้นมา เห็นใหม่ เวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน พระอรหันต์ร้องไห้แล้วร้องไห้อีก พระ โสดาบันนะ ยังต้องการมีคนสอนอยู่

“อรหันต์.. เราไม่ได้เอาของใครไปเลย เราเอาธรรมะของเราไปเท่านั้นเอง”

เวลาพระสารีบุตรจะปรินิพพาน พระโมคคัลลานะจะปรินิพพาน นี่มันก็นิพพาน ไปแต่ธรรมะของพระสารีบุตร ธรรมะของพระโมคคัลลานะ เห็นใหม่ “นี่ธรรมชาติส่วนบุคคล” แล้วของเราละ ของเราอยู่ไหน จำพระพุทธเจ้ามาหมดเลย ธรรมะของ พระพุทธเจ้าหมดเลยแล้วจะเอาไปได้อย่างไรละ จะเอาไปได้อย่างไร ธรรมะเราไม่มีเอา ไปได้อย่างไร

แต่ถ้าเรามีนะ “นี่ธรรมชาติส่วนบุคคล” ธรรมะนี้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า ศาสนธรรมนี้เป็นธรรมะสาธารณะ คือสังฆธรรมตามความเป็นจริง แต่ของเรา ความรู้สึกจริง ความจริงนี้เห็นใหม่ “จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง” ถ้าใจดวงนั้นเป็นสังฆ ธรรม มันจะสื่อสังฆธรรมนั้นให้กับใจของดวงต่อๆ ไป

“จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง” แต่ใจดวงหนึ่งมีคบอด แล้วบอกว่าไม่มีเจตนา สอนให้เขามีคบอด.. ไม่มีเจตนาที่ผิด ผิดเพราะมันทำลายตัวเอง ทำลายต่างๆ ให้มันเป็น เรื่องของโลกๆ ไม่เป็นธรรม เอวัง